

ת"ד 1921/08/15 - מדינת ישראל נגד רונן מנחם ביטמן

28 דצמבר 2017

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 1921-08-15 מדינת ישראל נ' ביטמן

מספר פל"א 187688/2015

לפני כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין
המאשימה מדינת ישראל

נגד הנאשם
רונן מנחם ביטמן

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד עידן שניר

ב"כ הנאשם: עו"ד קרביצקי דימה

הנאשם עצמו

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הריני מבטלת הכרעת הדין מיום 26.11.17

ניתנה והודעה היום י' טבת תשע"ח, 28/12/2017 במעמד הנוכחים.

אטליא וישקין, שופטת בכירה

הכרעת דין

הנאשם/ הסנגור הודה בכל העובדות הנטענות בכתב האישום מתוקן.

עמוד 1

לפיכך, הריני מוצאת הנאשם אשם בעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום המתוקן ומרשיעה אותו.

ניתנה והודעה היום במעמד הצדדים:

אטליא וישקין, שופטת בכירה

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעוון גרימת תאונת דרכים עת נהג בכביש 40 ופנה לכביש 431. בהיותו בקילומטר 22.2, התנגש ברכב מזדה שעמד בנתיב ההשתלבות, הנאשם סטה לשמאל ופגע בשני הולכי רגל אשר עמדו בכביש בעקבות תאונה קודמת.

הצדדים הניחו בפניי מלוא תיק החקירה.

מעיון בחומר החקירה, עולה כי במקום התרחשו שלוש תאונות דרכים.

אולם, אין המדובר ב"תאונת שרשרת" במובן הקלאסי של הביטוי.

קיים הפרש זמנים בין התאונות.

לשם הבהרה אציין:

רכב פולסווגן בו נהגה מ.ה., נסע בנתיב ההשתלבות ופגע עם חזית צד ימין בחלקה האחורי שמאלי של פרטית מזדה נהוגה בידי לוי דניאל - להלן: "תאונה ראשונה".

בגין תאונה זו, הוגש כתב אישום לבית המשפט ביום 4.8.15, תיק בית המשפט 1920-08-15 התיק נמחק לצורך איתור בשל אי התייצבות הנאשמת לדין.

יוער - כי למרות העובדה שהתביעה המשטרית איתרה את הנאשמת, שהיא אחת הנפגעים בתאונה הנדונה בפניי, שהרי במסגרת הטענות לעונש, נשמעו טענות בדבר מצבה העדכני, אך מטעמים שלא הובהרו - לא חודש האישום כנגדה למרות שנמחק לצורך איתורה.

בהמשך, יצאו המעורבים בתאונה הראשונה מרכבם, השאירו כלי הרכב על גבי נתיב הנסיעה ונמצאו על גבי הכביש כשהם משוחחים בעניין אופן התרחשות התאונה ודנים בשאלת הסנור.

לאחר מספר דקות, הגיע רכב סקודה נהוג בידי ביטמן רונן - הנאשם הניצב בפניי, התנגש בחלקה האחורי שמאלי של המזדה שעמדה בנתיב ההשתלבות ופגע בשני הולכי הרגל.

נהגת רכב הפולסווגן ונוסע מרכב המזדה נפצעו. להלן: "תאונה שניה".

לאחר התרחשות התאונה השנייה, הגיע רכב נוסף מסוג פיאט נהוג בידי יפרח סולומון ופגע ברכב המזדה, שעדיין נמצא על גבי נתיב נסיעה.

להלן: "תאונה שלישית".

כנגד נהג זה הוגש כתב אישום ובמסגרת הסדר טיעון נגזר דינו לעונש של קנס ופסילת רישיון על תנאי. מדובר היה בנזקים קלים.

יודגש, כי כל המעורבים בתאונות, נוסעיהם ועדים ניטרליים אשר נכחו במקום, טענו לסנוור חריג בחומרם.

בשל טענה זו, כפר הנאשם באשמתו, אולם בהמשך משהסכימה התביעה (והצדק עמה) כי קיימת רשלנות תורמת של הנפגעים - חזר הנאשם מכפירתו והודה באשמתו.

דע עקא - במהלך שמיעת טיעוני הצדדים לעונש, נוכחתי כי אין כל בסיס משפטי ועובדתי להרשעה בעבירה של אי שמירת מרחק.

תקנה 49 לתקנות התעבורה קובעת: "לא ינהג אדם רכב בעקבות רכב אחר אלא תוך שמירה על רווח המאפשר לעצור בכל עת את הרכב ולמנוע תאונה, בהתחשב במהירות הנסיעה של שני כלי הרכב..."

שעה שהמדובר בפגיעה ברכב החונה על גבי הנתיב, אין מקום לייחס אי שמירת מרחק באשר הדרישה לשמירת מרחק, הינה מרחק מכלי הרכב הנוסעים ולא מעצם נייח אשר על פי טבעו, איננו אמור להימצא בנתיב נסיעה.

התביעה הסכימה עם הערת בית המשפט ולפיכך נמחק סעיף אישום 2 שעניינו אי שמירת מרחק.

תוצאת התאונה -

כמפורט בכתב האישום: "הנוסע ל.א., נחבל חבלות של ממש בדמות שבר בצוואר הסקפולה ושבר מיאפט פמור בירך מימין, חתך בשוק שמאל ושבר בחוליה...".

נזקק לניתוח במהלכו עבר קיבוע לשבר בפמור, אושפז בבית חולים ונזקק לשיקום.

הנהגת, מ.ה., נחבלה חבלות של ממש בדמות "שבר פטישון מדיאלי בקרסול ימין עם תזוזות, שבר רמוס פוביס עליון ותחתון מימין, שבר BUCKLE של סקרום מימין, שבר תלישה של 5LTP מימין, חתך בזרוע ימין שהצריך סגירתו על ידי סיכות.

בעקבות כך, עברה ניתוח לקיבוע שבר בקרסול ימין באמצעות KW ובורג קנסטולי חצי הברגה".

עד כאן לשון כתב האישום.

במסגרת הטיעונים לעונש, נטען על ידי התביעה בסוגיית מצב הנפגעים:

"כתוצאה מהתאונה נגרמו חבלות קשות לשני מעורבים, אחת מהן חבלות ממשיות בדמות שברים שונים ומרובים, בין היתר בשיחה עם אביה של הנפגעת ציין כי נמצאת בטרומה וצפויה לניתוח נוסף, נמסר כי הנכויות גבוהות, הייתה מאושפזת זמן רב ובשיקום ממושך, קיימת נכות נפשית ועד היום בטיפול נפשי.

כמו כן, נכויות אורתופדיות בקרסול ובאגן, צולעת בדריכתה ומוגבלת בתפקוד וכן מצלקות בגופה".

בעניין זה, מצאתי לנכון להעיר, כי לבד מהבל פיו של התובע, אין לי בסוגיה זו ולו בדל הוכחה.

אין בתיק החקירה כל תיעוד בדבר הנטען לעיל, לגבי המצב העכשווי. בתיק מצויים מסמכים רפואיים עדכניים לתאריך התאונה. מסמכים אלה, עולים בקנה אחד עם האמור בכתב האישום.

בעניין זה, יש להעיר כי התובע/ת המופיע/ה בתיק איננו כשר להשמעת עדויות בהיותו עורך דין ולא צד.

וכל דבריו בסוגיה זו הינם, במקרה הטוב, עדות שמועה.

יתרה מזאת, שעה שמרישומים בתיק החקירה עולה כי הנפגעת בגירה כבת 31, אשר זה לאחורונה התחתנה - הרי לנוכח עובדה זו, אין לחשוש בדבר פיחות בכושרה המשפטי - אם מבקשת התביעה להביא ראיות טוב תעשה אם תביאן מפיה. ולא מפי אביה או עורך דינה.

עמדה עונשית -

התביעה, ביקשה לגזור על הנאשם עונש של מאסר בדרך של עבודות שירות, פסילה ארוכה, פסילה על תנאי, קנס ומאסר על תנאי.

הסנגור, ביקש לגזור פסילה לתקופה שבין 3 חודשים לבין 6 חודשים וכן ביקש להביא בחשבון הפסילה המנהלית.

הערך המוגן הינו שמירת חיי אדם ומניעת תאונות.

רשלנות הנאשם -

הבוחן המשטרתי, איננו קובע מהירות נהיגת הנאשם, ולמעשה, מקבל גרסתו לפיה נהג במהירות 60 קמ"ש, מהירות הפחותה משמעותית מהמהירות המותרת במקום שהינו "דרך מהירה".

הנאשם מספר כי נהג כשהוא מרכיב משקפי שמש, ולמרות זאת סונוור לפתע ברמה שלא אפשרה להבחין במתרחש, ובלשונו - "בסוף העיקול, השמש הייתה מול העיניים ולא ראיתי כלום..."

בהגינותו, מודה הנאשם כי לא השתמש בסך השמש.

לאחר בחינת מכלול דבריו, הריני קובעת כי רשלנותו הינה ברף נמוך, ולמעשה מדובר בתגובה שאיננה מספקת, לסנוור מלא!

הנאשם מספר על סנוור חזק ופתאומי, עדות זו נתמכת בכל העדויות בתיק החקירה, ובכללן עדויות מעורבים ועדויות עדים ניטרליים.

בדין מפנה הסנגור לכך שניסוי שדה הראייה נעשה לאחר כחודשיים ובשעה שונה, עניין אשר מעמיד בספק, השאלה האם הבוחן המשטרתי הצליח לשחזר את עוצמת הסנוור כפי שהייתה בזמן התאונה.

הריני קובעת כי המתחם העונשי הראוי, הינו פסילת רישיון לנהיגה לתקופה שבין שנה לבין שנתיים בצד תקופת מאסר הנעה בין מאסר מותנה לבין מאסר לתקופה שהינה ברת המרה בעבודות שירות.

דע עקא - בשל רף הרשלנות התורמת הגבוהה העולה משמעותית על רשלנות הנאשם, יש לסטות לקולא ממתחם הענישה.

בתיק החקירה, עדות ניטרלית של בנסזון מיכאל.

העד - מספר על סנוור "הייתה שמש מאוד חזקה, הראייה הייתה מאוד קשה..."

בהמשך, מתאר כי הבחין ב2 מכוניות עומדות על הנתיב לקראת סיום הירידה וכן מספר כי הבחין באנשים עומדים בכביש.

לדבריו, עצר במרחק מה בשול וירד מרכבו כדי להציע עזרה.

העד צפה הסכנה ובלשונו "באתי להגיד להם שירדו מהכביש..."

העד מעריך כי עבר פרק זמן של דקה או שתיים מהרגע בו עצר רכבו, עד שניגש להציע עזרה.

הריני קובעת קביעה עובדתית לפיה המדובר ברשלנות תורמת ברף גבוה הן בשל השארת כלי הרכב המעורבים "בתאונה הראשונה" על גבי נתיב נסיעה והן בהימצאות על גבי הנתיב כהולכי רגל שעה שהולכי רגל מודעים לקיומה של בעיית סנוור חריפה!

הולכי הרגל לא לבשו אפודי מגן ולא הציבו משולשי אזהרה ובכך יצרו מכשול לעוברי דרך!

באירוע הנדון בפניי, השארת כלי הרכב על גבי הנתיב והסתובבות על גבי הכביש בהיותם מודעים לסנוור הינם בבחינת "הנחת מכשול בפני עיוור" תרתי משמע!!!

לעומתם, רשלנות הנאשם נמוכה משמעותית באשר הוא מגיע למקום בו איננו אמור לצפות סנור, מהירותו 60 קמ"ש ומשתמש במשקפי שמש.

הודאת הנאשם באשמה, חסכה הטרחת העדים וחסכה שחזור הטראומה.

אשר לשאלת השיהוי -

מדובר באישום, לגביו ניהלו הצדדים משא ומתן ממושך עד כי בית המשפט נאלץ לתווך בשאלת מועדי הפגישות ביניהם...

אף היה טעם להיעתר לבקשות הדחייה, בהנחה שבמהלך הדחיות, יסתיימו ההליכים בשני האישומים אשר הוגשו במקביל בעניין "תאונה ראשונה" ו"תאונה שלישית".

לא אוכל לפקוד על הנאשם יצירת סחבת משפטית.

מאז סיום הפסילה המנהלית בת 60 יום, המשיך הנאשם בנהיגה נורמטיבית.

בחלוף הזמן מאז התאונה - למעלה משנתיים, הוקחה מקצת עוקצה של הענישה.

לנאשם ותק נהיגה משנת 1997, אין לנאשם הרשעות קודמות להצגה.

אף מאז התאונה ועד היום - לא כשל בעבירה נוספת.

בפרספקטיבה זו, ניתן לומר כי התאונה הנדונה בפניי, הינה בבחינת תקלה חד פעמית, אשר איננה מעידה על אופי נהיגתו השגרתית.

נתתי דעתי, לנסיבותיו האישיות של הנאשם כמתואר בפיו, בנוסף, שוכנעתי כי דבריו בדבר כאבו על הפגיעה שנגרמה בעטיו הינם דברי אמת ואין המדובר באמירה לצורך המתקת העונש בלבד.

בשולי הדברים אציין, כי התביעה הפנתה לפסיקה - אשר איננה ישימה כלל וכלל לעניינינו, באשר המדובר ברף רשלנות גבוה הרבה יותר מאשר נקבע ביחס לנאשם כמו כן במצוטט, אין התייחסות לרשלנות תורמת כה גבוהה. זאת ועוד, במצוטט תוצאות נזקיות העולות כדי 100 אחוז נכות וקרובות לתוצאה קטלנית.

למרבה המזל, ולשמחת כולנו - התייעוד הרפואי אשר בפניי שונה.

אף הסנגור, צירף פסיקה ענפה, היאה לנסיבותיה. בעניין זה, כטבעו של סנגור, בחר בפסקי דין המקלים ביותר, אולם, יש להעיר כי בשנים האחרונות הועלה רף הענישה לגבי תאונות וניתן משקל גדול יותר לתוצאת התאונה.

סוף דבר -

- הנני דנה את הנאשם לתשלום קנס בסך 1800 ₪ או 30 ימי מאסר שיישא תמורתם.

הקנס ישולם תוך 60 ימים.

על הנאשם/ סנגורו לגשת כעת למזכירות ביהמ"ש לקבלת שובר תשלום.

- הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 11 חודשים בניכוי 60 ימי הפסילה המנהלית.

ריצוי הפסילה נדחה עד 30 יום.

- הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

- הנני גוזרת על הנאשם עונש של מאסר לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים שהנאשם לא יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה והודעה היום י' טבת תשע"ח, 28/12/2017 במעמד הנוכחים.

אטליא וישקין, שופטת בכירה

הוקלדעלידישנהבמנדל